

Vedno ista srca . . .

Sméhe gledal sem mladine,
Nje skrbi in bolečine,
Vso resnôbo nje in šale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Modrih gledal môž napôre,
Upe skrite, svétle vzôre,
Zvezde, ki so jih vžigale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zrl ljudij željé kipeče,
Žalosti solzé in sreče,
Ki so jim v očeh igrale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zrl ljubezni koprnjenja,
Čul sovraštva sem rotnja,
Strasti in kreposti hvale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Zmôt človeških zrl uboštvo,
Rahločutje in trinoštvo,
Prsi, kakor trde skale,
Ustnice so šepetale:
Vedno ista srca . . .

Mnogo bilo že in bje
Src, odkar nam solnce sije —
Jedna je resnica čista:
Srca to so vedno ista
In — človeška srca!

Slovén.

Znana bolezen.

Skorjanec nad zémlo je žgôlel,
Pomlád ocvetila je vrt,
Tedàj je mladenič zbôlel
In vzdihal in ječal potr.

Pokličé mati zdravnika,
Da vir zaprè bolečin,
In skrbno in véрно mu slika,
Kakó je nemiren sin.

Ob oknu deklè ugleda
Zdravnika pri sinu takrát.
Ustraši se mlada soseda,
Bolnika grè obiskát.

Zdravnik ugodnega hipa
Ne zabi modre glavé,
Nemudoma rôko potipa,
Kakó kaj bje srcé.

Poslušá, na tihem šteje . . .
Utriplje srcé in drhtí.
Po stráni se môž nasmeje
In materi skrbni velí:

•To širom je znana bolezen,
Najhujši je zdaj nje čas.
Naziva se mlada ljubezen —
Zdravnica ni daleč od nas!*

Dolénjec.

Tri ljubice.

Ljubijo me deve trí:
Prva róžice sadí,
Druga mèhko svilo tkè,
Tretja srčne krése žgè.

Nosi prva v dar cvetic,
Svile druga mi devíc;
Ker ne vém z darovi kam,
Cvetje, svilo tretji dam. y.

